

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

“Maļēviča kvadrāti” LATVIJAS POLITIKĀ

Saruna ar latviešu nacionālistu Edgaru Bindemani

KUSTĪBA
SĀKSIES,
KAD BEIGSIM
RĀPOT

DDD: Karš Ukrainā daudziem liek pārvērtēt situāciju Latvijā un Eiropā kopumā. Jūs esat sabiedriski aktīvs, nacionāli noskaņots latvietis, kurš seko līdži notikumiem pasaulē. Tāpēc jautāšu – vai Latvijas valdības, latviešu attieksme pret Ukrainā notiekošo, jūsuprāt, ir atbilstoša situācijas nopietnībai?

Edgars Bindemanis: Par Ukrainu nezinu teikt, bet pret notikumiem Latvijā attieksme, manuprāt,

Edgara Bindemaņa izgatavots plakāts, kas tika piestiprināts pie automašīnas.

dienā runāju ar krieviem latviski, arī viņi sāk runāt latviski, tātad viņi tīri labi

vērošanu, diemžēl neesmu tik pārliecināts.

DDD: Protams, no vēstures ir jānācās, bet varbūt šobrīd dalība NATO ir zināms drošības garants. Izskan ziņas, ka NATO karaspēks iespējama militāra konflikta gadījumā Latvijā būs trīs dienu laikā. Vai, jūsuprāt, mūsu amatpersonas vispār domā par to, kā mēs tās trīs dienas noturēsimies?

E.B.: Leņins Trocki nosauca par judušku (tas ir viņa rakstos). Pirms valodas referendumā prezidents Andris Bērziņš teica, ka tautas nobalsošanā nepiedalīsies, nevienam neaicinās piedalīties, bet 2012. gada 13. februārī viņš pirmais parakstīja “Jūdas manifestu” (“Labas gribas manifests” – red.piez.), kuru steidza parakstīt arī tā saucamā inteliģence,

lai tikai būtu miers, lai nevajadzētu pašiem neko domāt un vienmēr varētu attaisnoties – es jau gribu gan to deokupāciju, latvisku valsti, bet, lūk, parakstīju jau to dokumentu. Parakstot tādu manifestu, vieglāk pēc tam ir ēst tos ikru un dzert šampanieti, ko tev liek priekšā.

Jānis Freimanis savā grāmatā “Dullā veča piezīmes” raksta: “Pirms vairākiem gadiem, tagad jau mūžībā aizgājušais Francijas prezidents Miterāns, viesodamies Rīgā, skaidri un gaiši pateica, lai griežamies Hāgas Starptautiskajā tiesā un pieprasām civilokupantu izbraukšanu no Latvijas. Taču mūsu kangari no šādas pārdrošības krita nesamaņā.

Turpinājums 4. lpp.

ABONĒJIET “DDD” VISAM 2015. GADAM!

Maksa 12 mēnešiem: **16,40 eiro**

Abonējiet:

- visās Latvijas pasta nodaļās
- internetā: www.abone.pasts.lv vai www.abone.lv
- pa tālr.: 67008001, 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680; e-pasts: ddd@fronte.lv)

Par abonēšanas iespējām uz ārzemēm lūdzam interesēties “DDD” redakcijā!

Arī 2015. gadā laikraksts “DDD” iznāks divas reizes mēnesī – piektdienās.

BĒRNA JAUTĀJUMI

Čangladešys Joņs & Co

Par bērna jautājumiem sauc tādus vaicājumus, kuri dzīves rūdītiem indivīdiem ne vienmēr ienāk prātā, jo tā nav pieņemts uzprasīt – pieaugušo loģika nereti balstās uz pieņēmumu “tā viņš ir un tur neko nevar padarīt”, kā Paula Putniņa lugā teica Alfrēds: “Paši pūta, paši dega”...

Tomēr jautājums “kāpēc?” var būt aktuāls arī vecumam, kas sen nav Radio “Kāpēcīšu” auditorija, ja redzi, ka ir kaut kas aplams. Kāpēc “nopirkt” vēlētāja balsi ar tukšiem solījumiem, kuru izplatīšanai

tiek apmaksātas konkrētas personas, ir ētiskāk un likumīgāk nekā tiešā veidā samaksāt balsstiesīgajam?

Kāpēc vēlēšanu likumi ir godīgi un taisnīgi, ja Saeimā iekļūst tie, kuriem tur ir jāiekļūst, lai arī galīgi nederīgi, kaut gan vēlētājs šos “jāiekļūstošos” pasūta vienu māju tālāk?

Kāpēc paši deputāti var balsot “par”, “pret” vai “atturos”, bet vēlētājs tikai “par”?

Tie, kas atturas, it kā paliek mājās. Taču, iespējams, kāds gribētu iet balsot pret kādu partiju, ko tagad likums neparedz.

Tiek piedāvāts variants – izvēlies citu. Taču, ja cita partija arī nav pa prātam – ko tad?

Tautā cienijams AKTIERIS šo procedūru pirms vēlēšanām salīdzināja ar mētelīša pirkšanu, sacīdams, ka, neejot tev pašam, mētelīti nopirks cits. Ļoti labs salīdzinājums, taču te atkal preti bērna jautājums: kāpēc ir jāpērķ, ja veikālā nav ne tā izmēra, kas der, ne fasona, kas patīk, ne tās cenas, kas pa kabatai?

Cienijama DZEJNIECE baidīja ar kaimiņvalsts agresīvo uzvedību. Bet jau-

tājums: kāpēc mums jābaidās, ja esam NATO un ES? Kāpēc mums jāmaksā par dalību tur, ja visu laiku jādreb kā apšu lapām?

Kāpēc valsts brīnās, ka nākas izbrāķēt daudz gribētāju algotajam armijas dienestam, ja skolās vairs nav medpunktu un zob-

“Kāpēc vēlēšanu likumi ir godīgi un taisnīgi, ja Saeimā iekļūst tie, kuriem tur ir jāiekļūst, lai arī galīgi nederīgi, kaut gan vēlētājs šos “jāiekļūstošos” pasūta vienu māju tālāk?”

Kāpēc par to naudu katram “vecim” pa kārtīgam “stroķim” nesagādāt ar visu “zaļā cilvēciņa” munderi un zābakiem?

ārstu kabinetu, kur bērns regulāri pārbauda un pat ārstē?

Kāpēc augošās paaudzes veselības aprūpe un

profilakse netiek skatītas kā valsts aizsardzības potenciāla palielināšana un demogrāfijas situācijas uzlabošana?

Dzīvās Ētikas Mācība

Apgāds “Vieda” jaunā izdevumā ir laidis klajā Dzīvās Ētikas Mācības sējumu, kurā iekļautas grāmatas “Hierarhija” un “Sirds”.

Kādēļ tautām un katram cilvēkam, arī latvietim, ir tik svarīgi un neatliekami apgūt Dzīvās Ētikas Mācības zināšanas? Par to laikrakstā “DDD” ir ticis rakstīts ne reizi vien. Un tiks rakstīts arī turpmāk.

Vislielākie pasaules notikumi, kas rada jaunus laikmetus un pārmaina visu cilvēces dzīvi, bieži savos pirmsākumos ir grūti pamānāmi. Tie neienāk dzīvē ar skaļu troksni, bet parādās kā kluss avots, kas ar laiku izaug varenā un plašā upē, kā tas savā laikā notika ar Kristus doto Mācību.

Mūsu dienās cilvēce pārdzīvo tieši šādu laiku – tā saņem jaunu Dzīves Mācību, Mūžīgās Patiesības jaunu aspektu, kas paver vārtus uz cilvēces garīgo atdzimšanu, uz Gaismas Laikmetu, uz jaunu enerģiju apgūšanu; tiek saņemta Uguns Joga – Dzīvās Ētikas Mācība. Agni Jogas – Dzīvās Ētikas Mācības grāmatas ir Helēnas un Nikolaja Rērihu un Lielo Austrumu Skolotāju izcilas pārrunas, kas pirmo reizi tika publicētas angļu un krievu valodā laikā no 1924. gada līdz 1937. gadam.

Tagad izdevniecība “Vieda” sniedz latviešulāsītājam iespēju studēt Dzīvās Ētikas Mācību latviešu valodā.

Mācības parādīšanās atbilst mūsu laikmeta prasībai. Šis laikmets bargi piesaka sevi neskaitāmās izpaušmēs visā mūsu dzīvē. Pasaule ir satraukta, kā nelaimes vēstneši pienāk ziņas par zemestrīcēm, viesuļvētrām, bargiem negaisiem, plūdiem, nebijuša aukstuma un karstuma vilņiem. Atdzīvojas un dārd, izvirdumu dūmos tīdāmie, ilgi snaudošie vulkāni. Pa ceļas no ūdens un nozūd dzelmē veselās salas.

Parādījušās jaunas, vēl nebijušas slimības. Notiek nepieredzētas tautu sadursmes un asiņaini kari. Tiek lauztas pastāvošās ekonomiskās un sociālās attiecības. Zinātnes lielie sasniegumi ielikuši cilvēcei rokās bargos atomenerģijas spēkus. Varenie kara ieroči pavēloši diktē pasaules tautām nepieciešamību sadarboties, pretējā gadījumā draud cilvēces pašiznīcināšanās.

Nav vairs iespējama tau-

tu atgriešanās pie bērnišķās tēvutēvu ticības. Tautu jaunā apziņa pieprasa Mācību, kas nav pretrunā ar neapstrīdamiem zinātnes atklājumiem. Cilvēkiem vairs nevar iestāstīt, ka pasaule radīta pirms 7000 gadiem, ja geoloģija runā par miljardiem gadu ilgiem procesiem.

Pienācis laiks attīrīt reliģijas no māpticības un saliedēt tās ar zinātni. Patiesība ir viena, un reliģijai un zinātnei savā būtībā ir jābūt vienotām. Smalkās matērijas izpēte vedis pie atzinuma, ka dzīves enerģija ir garīgā Uguns. Zinātne nespēs noliegt dievišķās Uguns jēdzienu, savukārt reliģija nespēs aizliegt zinātnei nodarboties ar augstāko enerģiju smalkajām analizēm. Tādējādi nostiprināsies reliģijas zinātnes pētījumu izpratne un harmonija, – saka Dzīvās Ētikas Mācība.

Būdamā tās pašas Mūžīgās Patiesības aspekts, kas likta visu lielo reliģiju pamatā, Dzīvā Ētika neaizstāj, bet tikai ugunīgi attīra visu agrāk saņemto un neizprasto.

Apstiprinādama visu iepriekšējo ticības mācību patiesās vērtības, to prasību būt godīgiem, cēliem un morāli tīriem, Agni Joga paplašina šīs prasības un izpratni, aicina atjaunot dzīves garīgās vērtības, veicināt cilvēka atdzimšanu un kalpot vispārības labā.

Dzīvot tā, kā aicina Agni Joga, nozīmē savā dzīvē ievērot augstāko evolūcijas mērķtiecību, samērojamību un pašaieliedzību vispārības labā: piepildīt savu dzīvi ar mīlestību un draudzību, īstenot labā vēlējumus, būt līdzietīgiem, palīdzēt citiem, atbrīvoties no skaudības, egoisma, alkatības, iedomības, meliem, ļaunuma un mēlnesības.

Dzīvās Ētikas Mācība aicina cilvēkus pilnveidoties, būt cildeniem savā rīcībā un godprātīgiem darbā, izskaust dīkdienību un bezdarbību.

Uguns Joga aicina uz radoša prieka un garīguma pilnu dzīvi.

Apgāds “Vieda” ir izdevis visas Dzīvās Ētikas Mācības grāmatas sešos sējumos, kā arī atsevišķu izdevumu – “Ceļavārdi Vadonim”.

Grāmata ir īpaši sargājama,
ja ir apdraudēta tās cieņa.
/Ceļavārdi Vadonim/

LATVIJAS EKOLOĢISKĀS IZGLĪTĪBAS APGĀDS

Apgādam “VIEDA” – 25

Šogad 28. novembrī Latvijas ekoloģiskās izglītības apgāds “Vieda” svinēja savu 25. dzimšanas dienu.

“Vieda” tika dibināta 1989. gadā kā tolaik pirmā privātā izdevniecība Latvijā. Pirms tam, astoņdesmito gadu beigās, tās dibinātājs un vadītājs Aivars Gardas bija vērsies vairākās valsts izdevniecībās ar aicinājumu izdot Dzīvās Ētikas Mācības grāmatas, lai veicinātu latviešu tautas garīgo atmodu un izaugsmi. Tā kā neviena valsts izdevniecība neuzņēmās realizēt šo ieceri, radās nepieciešamība dibināt privātu grāmatu apgādu.

Jaunajai izdevniecībai tika dots nosaukums “Vieda” – tāpat Sirds jeb Augstākā Gudrība. Lielākā vērtība un izdevniecības lepnums ir latviešu valodā pārtulkotā un izdotā Dzīvās Ētikas Mācība un Rērihu ģimenes literārais mantojums, kā arī nacionāli patriotiskās grāmatas, piemēram, grāmatu sērija “Nevienam mēs Latviju nedodam” un “Gudra latvieša rokasgrāmata”. Apgāda “Vieda” kolektīvs rūpīgi izvērtē katru grāmatu pirms tās izdošanas, lai lasītājiem dotu iespēju lasīt ne vien intere-

santu, bet arī labu, gudru un dzīvei noderīgu literatūru.

Tieši “Vieda” Aivara Gardas vadībā 2001. gadā izsludināja pirmo eseju konkursu jauniešiem, atgādinot par dekolonizācijas nepieciešamību, par Eiropas Savienības amorālo un netaisnīgo būtību, par latviešu nacionālo partizānu un leģionāru varonību, par Latvijas zemes un īpašumu pārdošanas ārzemniekiem nepieļaujamību un citām latviešu tautai un valstij svarīgām tēmām. Konkursa darbi tika apkopoti grāmatā “Nevienam mēs Latviju nedodam”. Tagad, pateicoties tieši apgāda “Vieda” darbībai, ir iespējams izdot laikrakstu “DDD”, jo, iegādājoties jebkuru “Viedas” grāmatu, tiek stimulēta arī “DDD” darbība. Turklāt pēdējo divpadsmit gadu laikā, kopš iznāk laikraksts “DDD”, ļoti daudzi izdevniecības “Vieda” grāmatu lasītāji ir kļuvuši arī par “DDD” lasītājiem.

Apgāda “Vieda” kolektīvs pateicas savu grāmatu lasītājiem par līdzdalību mūsu tautas kultūras, garīgās atmodas un izaugsmes veicināšanā!

Ventspilnieku apsveikums

VIEDAI (Divdesmit piektajā gadadienā)

Tas viedais ceļš, ko iesākāt ar dzirksti,
Deg šodien gaiši visās ugunīs.
Un aicina un aizdedzina sirdi,
Kur patiesības straume dāsni list.

Nu klāt ir pietura tik nozīmīga,
Kas izvērtēt liek ceļu veikto jau,
Var pajautāt, kas ir tas spēks, tā stīga,
Kas notur – Lāpai nodzist nepaļauj?

Bet atbilde šeit būt var tikai viena –
Kas Gaismu nes – stāv Gaismas brīnums klāt.
Tam gaišs būs ceļš aizvien, vai nakts vai diena,
Un tumsas viepļiem gaismu neaizklāt!

Steidzīte

Apsveicu Jūs šajā lielajā Jubilejā! Trūkst manā leksikā vārdu, lai izteiktu Jums pienācīgo pateicību par tik ilggadīgu un vērtīgu darbu, sniedzot cilvēkiem tik ļoti nepieciešamās un skaistās zināšanas.

Bez Jums jau nebūtu arī “DDD”, bez Jums šodien nevienš nepaceltu latviešiem pašapziņu, lai iedrošinātos apjēgt, ka bez dekolonizācija un deokupācijas nebūs arī mūsu senču izcīnītās Latvijas. Jūs iemācījāt mums saprast, ka par visu ir jācīnās, ka bez cīņas mēs nepilnveidojamies.

Paldies par *Viedu*!
Paldies par *LNF*!
Paldies par *DDD*!
Paldies, ka esat!

Steidzīte,
arī citu “DDD” lasītāju vārdā
Ventspilī

VĒSTULES

TĀ BIJA KĀDREIZ – BET KĀ IR TAGAD?

Ivars Silazieds

Nu jau krietnu laiku sorosīti stāsta, ka mēs esot it kā no okupantu un viņu pēcteču varas brīvi. Daudziem “nostaļģija”, citiem ne visai patīkamas atmiņas par bijušajiem laikiem.

Un tā atmiņas – t.s. “krievu laiki”.

Pienākusi atkal svētku diena. Milicijas diena. Tā jau republikā tika atzīmēta – citur šaurāk, citur plašāk... Un, lūk, viena no tām, pavisam reālas atmiņas: svinīga sanāksme, tad apbalvojumi, pateicības, goda raksti, daudziem paaugstinājumi dienesta pakāpēs. Pēc tam koncerts un saviesīgā daļa, īsāk sakot, visparastākā župošana.

Plašs galds, piekrauts ar alkoholiskiem dzērieniem un ēdamvielām. Tam jau vienmēr resursi atradās. Galda vienā pusē skanīgā balsi Milicijas priekšnieks dzimtajā valodā dzied “Piemaskavas vakari”, galda otrā pusē – viņa vietnieks un letiņi rauj valā “Kad pistole ir viena un (...) vesels bars”. Abas dziesmas saskanīgas, viens otrs cenšas skaļāk tās izpildīt. Ko lai saka...? Komentāri lieki. Labi, ka tajā vakarā nebija neviena VDK darbinieka, tad jau nebūtu diez kas labs sagaidāms! Un milicijas darbinieki, neprazdami latviešu valodu, domāja, ka šī dziesma ir padomiski patriotiska.

Jā, ko lai piebilst? Tajā laikā visiem spēkiem centās mūs pārkrievot. Bet kā ir tagad?

ŠĶELŠANAS MAŠINĒRIJA RULLĒ... DIEMŽĒL

A. Klaubergs

Degradējošās neoliberālisma ideoloģijas autori, tās invāzijas izplatītāji un veicinātāji – cionistu politiskie shēmotāji – acīmredzot ir nolēmuši vēl vairāk intensificēt t.s. Rietumu vērtību perversizāciju. (Rinkēviča paziņojums u.tml.) Tā kā pret šīm pseidovērtībām ir krasi noliedzīga attieksme ne tikai nacionālistiem, bet arī Krievijas ķeizariņiem (tāpēc jau arī dažādu pasugu rusofili izplata absurdus murgus par Krievijas un Putina īpašo izredzētību), tad shēmotājiem ir izdevīgi saprecināt Rietumu nacionālistus (Lepēna u.c. – oficiozu ziņas) ar Kremļa šovinistiem. Tādējādi jau pašā iedīgli tiktu izravētas solidaritātes saknes starp Rietumeiropas un Austrumeiropas (Baltijas valstu, Polijas, Ukrainas) nacionālistiem.

Patiesiem Austrumeiropas nacionālistiem (kremlistu un cionistu leksikā dēvētiem par nacistiem un fašistiem) nav un nekad nebūs pieņemama nekāda sadarbība ar saviem bijušajiem impēriski šovinistiskajiem un noziedzīgajiem apspiedējiem, kā arī ar joprojām pastāvošo, prāvo, manipulācijām itin noderīgo piekto kolonnu Latvijā, Igaunijā un Ukrainā. Diemžēl attiecībā uz svārstīgajiem, nozombētajiem “internacionālistiem” – bolševīkiem un to pēctečiem, arī uzpirktiem musinātājiem – ir vērojams šādas sadarbības tendences pieaugums, tāpat kā konfliktsituācijas eskalācija ar tiem, kurus valdošā sistēma ir padarījusi par neoliberālisma jeb totalitārā liberālisma upuriem – nožēlojamiem liberastiem..., bet cionistu politiskie shēmotāji pašapmierināti berzē rokas: nāciju un nacionālistu šķelšanas mašīnērija strādā nevainojami.

Movladi Udugovs:

Tā saucamajā “reālpolitikā” nav nosodāmi cept olu kulteni uz kaimiņmājas ugunsgrēka uguns

Saruna ar **Movladi Udugovu** – bijušo Ičkerijas Čečenu Republikas informācijas un preses ministru, informācijas aģentūras “Kavkaz-Center” dibinātāju

Turpinājums no iepriekšējā numura

“ROBEŽU NEGROZĀMĪBA” – ĻODZĪGA KATEGORIJA...

K.C.: Politikā un žurnālisti – kā rietumu, tā arī ukraiņu – bieži runā par Putina plāniem. Sacer prognozes, kurās apgalvo, ka Putina beigas un Krievijas sabrukums ir neizbēgams. Gaida efektu no sankcijām.

Movladi Udugovs: Putina plāni ir jebkura krie-

no kartupeļiem un sāļtiem gurķiem un turklāt jutiesies komfortabli, lai tikai laiku pa laikam saņemtu ziņas, ka viņu armija kaut ko ir sagrābusi un kādu ir aizbaidījusi prom.

K.C.: Rietumu politiķi ir sašutuši, ka ar Krimas sagrābšanu un turpmākām darbībām Krievija ir izjaukusi pēckara līdzsvaru un pārkāpusi pēckara robežu negrozāmības principu.

M.U.: Šī “robežu negrozāmība” bija pārkāpta jau 80-to gadu beigās un 90-to gadu sākumā ar Padomju Savienības, Dienvidslāvijas krišanu un Vācijas apvienošanās. “Robežu negrozāmība” cilvēces vēstu-

nenopietni. Bet, kad kaut kāds kodolieroču kluba loceklis sāk draudēt ar Armagedonu, tā ir acīmredzama pazīme, ka viņa spēki neatbilst viņa tīkojumiem. Vairāk līdzinās blefam, lai slēptu reālo lietu stāvokli.

Pašlaik Putinam nav spēcīgas armijas un drošības rezerves. Krievu sādžas un padomju kolhozi, kurus pagājušos laikos lika kā lielgabalgāļu, cik uziet, tagad ir izmiruši. Turklāt pat vispiezemētākā statistika pārsteidz. Atliek tikai pilsētas internet-šovinisti, kas neies karot ne par ko – vismaz ne brīvprātīgi.

Putins savā kara avantūrā izmanto dažus tūkstošus apmācītu un nobarotu algotņu. Daļu viņš pastāvīgi pārsviež no vietenas vietās uz citu. Ja pievieno vēl enerģētikas šantāžu, nekaunīgu politiku diplomātijā un informācijas karā, kurā Kremļa arī gūst panākumus, tad ar to pietiek, lai sabaidīt Eiropa un nogurusi Amerika meklētu politisku noregulējumu.

K.C.: Bet tad iznāk, ka arī turpmāk noritēs Ukrainas teritorijas lienošā sagrābšana, jo Ukrainas vadība vēl joprojām “nav karā” un nezaudē cerības, ka “ārzemes mums palīdzēs”?

M.U.: Šajā pasaules nāzmes krīzē Ukraina ir galvenā persona. Ukrainai ir jāpierāda gan sev, gan pa-

neatbrīvosies no bezmugurkaulainām personībām, kas imitē politisku darbību, prognozes ir visniepriešcinošākās. Pat daudzie aģenti, kas ir palikuši valsts varas struktūrās vēl joprojām, nerada tik daudz kaitējuma, cik politiskie kastrāti. Un kamēr lēmumus pieņem viņi, jebkāda, pat vislietpratīgākā, stratēģija ir nolemta caurkrišanai.

K.C.: Jā, bet, lai kā arī gribētu, šī laikā nav iespējams izveidot efektīvu politisku vadību, pat ja karš min uz pēdām. Turklāt pat šādā smagā situācijā nemazinās sacensības starp grupām, partijām, klaniem.

M.U.: Nu, no tā nevar izvairīties. Un nav šeit viennozīmīgu politisku receptu. Visās partijās un grupās līdzās godkāriem ir arī cilvēki, kas patiesi pārdzīvo par savu valsti un ir gatavi cīnīties par to. Sacīsim tā – nācijas sirdsapziņa. Lūk, viņiem tad vajag savstarpēji saistīties un apvienoties, pārvarot partiju ierobežotību.

IR JĀDOD TRIECIENS PA PUTINA VĀRĪGĀKO VIETU

K.C.: Pieņemsim, Ukrainā izveidojās normāla politiskā komanda. Un kādu

“Iekams ukraiņu tauta neatbrīvosies no bezmugurkaulainām personībām, kas imitē politisku darbību, prognozes ir visniepriešcinošākās.”

citu stratēģiju vai programmu varētu piedāvāt, izņemot apziņai pielipušo eiro-integrāciju?

Movladi Udugovs: Ukrainai ir jāpazīnās, ka bēgt uz rietumiem ir bezjēdzīgi, tāpēc ka neviens tur negatavojas tai atvērt vārtus. Ir jāpārstāj pazeņemoties un sarunāties caur žogu. Un ir jāsaprot beigu beigās, ka Eiropas sodomīti nepalīdzēs, jo viņi nav spējīgi palīdzēt paši sev. To apzinoties, ir pilnībā jāpagriežas uz austrumiem... un jācinās. Nebēgt, neslēpt galvu smiltīs! Vajag izziņot kara stāvokli, totālu mobilizāciju un pagriezties uz austrumiem pilnā bruņojumā.

Nedrīkst ieciklēties folkloras suverenitātē. Un ar visu atbildību jāstājas informācijas karā, neizvairoties no tā. Krievu valodā vajag raidīt uz Krieviju un citām valstīm. Ukrainai tas ir viegli, viņiem vienkārši ir jāatmasko Putina

piedziedātāju meli. Pamatoni Krievijas agitācijas propagandai uzdod ar desmitiem šovinistu galerijas kliegzējiem. Vajag izsmiet viņu vieplūs.

Bet galvenais – ir jādod trieciens pa ienaidnieka politikas visvārīgāko vietu. Bet Putina visvārīgākā

programmas, slejas, informācijas centrus. Vajag pārtraukt informācijas diversijas valsts iekšienē, nacionalizēt tos kanālus, kuri demokrātiskā plurālisma izskatā uzspiež valstij naidīgu propagandu vai iniciē sakāvēnieciskas noskaņas tautā. Un daudz

“Tas, kurš nesaprot informācijas kara nozīmi un vietu mūsdienu karos, tas nedrīkst vadīt ne tika valsti, bet pat sīku partiju.”

vieta ir tā, ka viņš noslaucīja kājas “slāvu brālības” mitā. Sis mīts par “brālību” no jauna tika sacerēts tūlīt pēc kara saskaņā ar Staļina pavēli. 1947. gadā ar pompu svinēja Perejaslavas radas 325. gadadienu. Vajadzēja izdzēst no tautas atmiņas divus, tobrīd vēl svaigus robus – Golodomoru, kuru sarīkoja bolševiki, un normālu dzīvi vācu okupācijas laikā. Šo mītu 50 gadus bagātīgi iebaroja caur literatūru, teātri, kino.

“Slāvu brālības” mīts bija pēdējais apvalks krievu ideoloģiskajai matrjoškai. Putins nu pavisam ir atkailinājis krievu šovinismu (to, ko Džohars Dudajevs nosauca par rusismu) – vienu no viskropīgākajām ideoloģijām, ko pat cariskajā un bolševistiskajā Krievijā kautrējās parādīt bez maskas.

Lūk, šajā ziņā ir jābalsē uz krievu intelīgences un iedzīvotāju veselās, neverdziskās daļas, kura ir pret šo karu un uzskata to par noziedzīgu. Arī starp Krievijas karavīriem ir daudz neapmierināto ar Putina kara avantūru. Tas, ka viņiem ir slēgta pieeja mikrofonam, vēl nenozīmē, ka viņu ir maz.

Un otra mīna, kuras taimeri palaida Putins, ir t.s. “nacionālo nomaļu” reakcija uz lozungu “krievi ir labāki par visiem”. Šī ir otra tēma, kas jāšķetinā vaļā. Sižetu šajā virzienā ir daudz. Un jāsaka: “Tu gribēji federalizāciju, tad saņem to.”

Liberāli pareģo, ka Putins kļūs par izstumto t.s. “pasaulas sabiedrības” priekšā, tas ir, Rietumu priekšā. Pirmkārt, spriežot pēc kustībām, kas nāk no Eiropas politiķiem, viņi diez vai iedrošināsies Putinu padarīt par izstumto. Otrkārt, šī “izstumtība” būtu papildinājusi viņam plusiņus šovinistiskajā elektorātā. Par izstumto viņš ir jāpadara krievu publikas priekšā par to, ka viņš sarīdīja krievus un ukraiņus.

K.C.: Bet tam vajag mobilizēt visus valsts informācijas pamatresursus. Vajag radīt jaunas

ko citu. Es nedomāju, ka šodienas Ukrainas vadība ir gatava tādiem soļiem un domā šādos mērogos. Mēs taču redzam – tālāk par antiterorisma operācijām tā pagaidām neiet.

M.U.: Ja grib izdzīvot, nāksies adekvāti izvērtēt draudus valstij un pilnībā pārformēt savu programmu atbilstoši kara laikam. Tas, kurš nesaprot informācijas kara nozīmi un vietu mūsdienu karos, tas nedrīkst vadīt ne tika valsti, bet pat sīku partiju.

...REZULTĀTĀ NOVEĻ UZ VIŅU SAVU VAINU

Movladi Udugovs: Gribeļu izskaidrot vēl vienu detaļu no mūsu aizskartās tēmas. Bieži vien ienaidnieka kritiku pretējā puse uzņem kā uzslavu. Šajā gadījumā Krievijas sabiedrības un vadoņu negatīvos vērtējumus mietpilsoņu masa uzņem kā drošu pazīmi, ka viņu vadītāji, kaut arī alkatīgi nelieši, tomēr rīkojas pareizi, ja reiz ienaidnieks ir neapmierināts. Bet, kad tauta un sabiedrība tiek pakļauta kritikai no iekšienes, no savējiem, tad situācija mainās.

Tāpēc gribu pabeigt sarunu ar krievu rakstnieka Saltikova-Šcedrina vārdiem, kuru Putina Krievijā ļoti nemīl: “Ja krieviem liek priekšā izvēlēties sev vadoni, viņi izvēlas vismēļīgāko, nelietīgāko, ciet-sirdīgāko, kopā ar viņu nogalina, laupa, izvaro, rezultātā noveļ uz viņu savu vainu. Pēc kāda laika baznīca viņu pasludina par svēto.”

Tādējādi ukraiņiem ir jāliek lietā visi spēki un veiksmīgi jānovēd lieta līdz etapam, kad “noveļ uz viņu savu vainu”. Bet etaps “pasludināšana par svēto” var arī nenotikt mūslaiku Krievijas piepeša gala dēļ.

Tulkots no:
www.kavkazcenter.com

vu barveža plāni. Paņems tik, cik viņam atļaus paņemt. Šo stratēģiju Krievija izmanto visas savas vēstures gaitā. Lai sagrūtu Krieviju, ir jāliek lietā konkrēti pūliņi un iepriekš jāveic konkrētas darbības. Nezinu, cik efektīvas būs ekonomiskās sankcijas, bet atceros – kad par sankcijām ierunājās pirmoreiz, Putins teica, ka sankcijas būs abpusējas.

Paši rietumu politiķi saka atklāti, ka Rietumi ir alkatīgi un bailīgi. Un uz katra soļa mēs redzam pierādījumus tam. Pat, ja visas pasaules valstis sarunātu ievērot šīs sankcijas, kas ir neiespējami pēc definīcijas, tad tik un tā tas, uz ko ir licis likmi Putins, atrodas citā dimensijā.

Bet likmi viņš ir licis, kā visi zina, uz krievu šovinismu. Uz krievu šovinismu, kas ir atradies apspiestā stāvoklī vairāk nekā divus desmitus gadu. Tas nozīmē, ka krievu vergi dzīvos

rē – tā ir ļodzīga kategorija. Gan miers, gan robežas tajā mainīsies neatkarīgi no rietumu politiku ilūzijām vai EDSO Helsinku aktiem.

MUGURKAULA TRŪKUMS UKRAINAS VADĪBĀ

K.C.: Pagaidām, kā to daudzi uzskata, Maskava pārspēj Rietumus, iegraujas Ukrainas austrumos, terorizē Baltijas valstis un Eiropu kopumā. Sabaidīti ir pat nesamielināmie Putina režīma kritiķi, kuri neizslēdz, ka Maskava var ķerties pie kodolieročiem. Vēl jo vairāk – kādā intervijā Rogozins ir draudējis ar “kodolizli”, neatceros, vai nu Amerikai, vai NATO.

Movladi Udugovs: Nu, Rogozins – tā ir Žirinovska infantilā versija. Tas ir

saulei, ka tā ir esoša valsts un ir spējīga izturēt un atbildēt uz ārējiem draudiem. Realitāte prasa pārvērtēt daudzas lietas.

Ir slikti, kad generāļi gatavojas pērnajam karam. Vēl sliktāk, kad politiķi dzīvo vakardienā. Kad viņi nevar atzīt, ka īstenība nesakrīt ar viņu priekšstatiem un turpina pieturēties pie programmas, kas nedarbojas.

K.C.: Bet stratēģija un programma it kā ir skaidra – izsist okupantus no savas teritorijas, noslēgt robežu, norobežoties ar sienu un aizbēgt uz rietumiem. Un ko var piedāvāt preti?

M.U.: Aizbēgt var. Un uz rietumiem arī. Lūk, ja vēl varētu pārnest Ukrainu uz šiem rietumiem un iespiest to starp Beļģiju un Luksemburgu... Lūk, būtu zaļa dzīve šodienas politiķiem, kuri izdveš nožēlojamus blējienu, ka NATO viņus glābs.

Iekams ukraiņu tauta

“Maļēviča kvadrāti”

LATVIJAS POLITIKĀ

Turpinājums no 1. lpp.

Edgars Bindemanis: Divas reizes ANO Ģenerālajā Asamblejā runāja Guntis Ulmanis. Pirmajā reizē tarkšķēja par kaut kādu dzintara istabu, ko iekārtošot Ženēvā, bet otrajā reizē muldēja par latviešu tautas dziesmu garu. Latvieši savu dzīvi vadot vienos priekos un dziesmās, jo latviešiem esot miljons tautas dziesmu. Bet par to, ka Latvijā atrodas miljons okupantu, to gan aizmirsa pateikt. Vēlāk taisnojās, ka neesot bijusi piemērota gaisotne. Iedomājieties, kas par smalku degunu. Lieta daudz vienkāršāka –

galu. Vai latvietim vēl arvien nav skaidrs, ka Krievijai vajadzīga mūsu zeme, bet bez latviešiem. Mūsu senču gari ar nicināšanu no saviem kapiem raudzīsies uz mums par mūsu glēvumu un lētticību. Bet mums ir iespēja bez šāvienu, bez asins piliena nodrošināt pilnīgu brīvību. Tas bija tik neiedomājami vienkārši...”

Es tomēr domāju, ka ikdienā neviens necelsies. Ar apbrīnu redzu akciju Brīvdabas muzejā – latviešu sabrauc bariem; nakts izpārdošanu “Spicē” arī apmeklē tūkstošiem cilvēku.

Tiek runāts tikai par enerģijas dzērieniem, *tusiņiem*, atpūtu utt.

DDD: Pienākums, pašcieņa, nācija, rūpes par savu tuvāko – kur tas viss paliek?

E.B.: Mēs bijām liecinieki Abrenes atdošanai. Vai kādu tas satrauca? Jūs pa-reizi rakstījāt, ka vajadzēja kādiem 20 tūkstošiem saņākt un uztaisīt protestu. Bet kas tur bija? Nekas. Bet tajā pašā laikā, piemēram, *tusiņos* “Arēnā Rīga” pulcējas tūkstoši.

Notiek apzināta sabiedrības degradēšana ar visdažādākajiem paņēmieniem. Piemēram, modernā māksla – es nesaprotu tos “Maļēviča kvadrātus”. Varbūt arī mēs varētu uztaisīt kādus divus trīs tādus kvadrātus, *uzkruķīt* reklāmu – un par 64 miljoniem aiziet kaut kāds brūns kvadrāts. Vai tad tas nav traki?

DDD: Internets, televīzija, apkārtējā vide patiešām veicina apziņas degradēšanu, bet kas notiek skolās? Vai tiešām arī visiem skolotājiem ir “izskalotas smadzenes”? Viņi taču varētu mācīt bērnus atšķirt labo no ļaunā! Kā jūs domājat?

E.B.: Vecie jau vairs nav, bet jaunie nevēlas riskēt un cīnīties ar valdošajām strāvām. Kā Kramiņš teica, viņam vajadzēja savu skolu slēgt, jo arī vecāki nenoturējās pret Izglītības ministrijas spiedienu. Tur jau arī tie ierēdņi visu laiku sēž, lai noturētos savās vietās. Manā skolas laikā bija skolotāji, kuru stāja iedvesa cieņu. Tagad skolnieks pasūta skolotāju “trīs mājas tālāk”, jo jūtas varenī liels...

Visur taurē par tiesībām, bet kur paliek pienākumi? Un tas jau tiek kultivēts no pirmajām klasēm, un skolotājs tādiem neko nevar iemācīt. Tāpēc jau, kad latviešiem paprasa uz ielas, kas ir Lāčplēša diena, skan atbilde – tie ir svētki par godu dienai, kad Lāčplēsis Lielvārdē melno bruņinieku nogrūda no kraujas. Tas ir vājprāts. Kaut kādu vēsturi skolotājam tomēr vajadzēja apskaidrot skolniekiem! Vismaz radīt kaut kādu interesi!

IR TAČU DEKLARĀCIJA PAR OKUPĀCIJU!

DDD: Pēdējos gadus nevar nepamanīt, cik pompozi aicina svinēt 18. novembri, būt patriotam, piespraužot karodziņu pie apģērba. Vai, jūsuprāt, tas ir kas vairāk par tukšu izrādīšanos?

Edgars Bindemanis: Kādus trīs gadus esmu bijis “Visu Latvijai!-TB/LNNK” rīkotāja lāpu gājienā, arī šogad aizgāju.

Pagājušajā gadā, pirms Latvijas atteikšanās no lata pie Edgara Bindemaņa auto bija piestiprināts plakāts: “Nost ministru – latviešu pazemošanas pielāvēju! Nē eiro LATVIJĀ!”

Šoreiz bija labi noorganizēts, varēja visi paņemt lāpas, aizdedzināt un iet. Bija mūzika, jaunieši priecīgi, piedalījās arī Saeimas priekšsēdētāja Ināra Mūrniece, bet gājiena noslēgums parādīja, ka viss ir bijis tikai tukšs *fufelis* – tvaika nolaišana. Sasniezot Brīvības pieminekli, lāpas bija jau nodzisušas, un pie pieminekļa visi izklīda pa sānieliņām.

DDD: Kādēļ tad tās gājieni vajadzīgs, ja tā pamatā nav prasība atjaunot 1918. gada 18. novembra Latviju?

E.B.: Kaut kas taču tam pēdējo Saeimas vēlēšanu septītajam sarakstam ir jādara. Diemžēl pirms vēlēšanām tikai Edvīns Šnore uzdrošinājās pateikt, ka ir kaut kāda sen aizmirsta Saeimas deklarācija, kas runā par deokupāciju...

2012. gada 13. martā aizgāju uz “Latvijas Vēstneša” redakciju, lai viņi man izdrukā divas Saeimas deklarācijas: “Deklarāciju par Latvijas okupāciju” un “Deklarāciju par latviešu leģionāriem Otrajā pasaules karā”. Pirmo deklarāciju izdrukāja salīdzinoši ātri, bet deklarāciju par leģionāriem ilgi nevarēja atrast. Vairākkārt zvanīja uz Valsts kanceleju. Pagāja gandrīz stunda, meklējot Saeimas dokumentu, kuram ir jābūt pieejamam ikvienam. Tas, manuprāt, ir nepieņemami, ka dokumenti, deklarācijas, kurām būtu jābūt valsts politikas pamatā, ir tik grūti atrodamas pat oficiālajā laikrakstā “Latvijas Vēstnesis”.

DDD: Grūti noticēt, ka pie varas esoši būtu tik stulbi – manuprāt, tā vienkārši ir nodevība.

E.B.: Jā, tas būtu pareizākais, ka to nosaukt. Par

savu ērto krēslu taču viņiem kaut kas atlec. Straujumai droši vien sava dēla biznesu “Norvik Bankā” vajag pabalstīt, Āboltiņai vīra bizness jāsūtē, tādēļ labi, ja iekšlietu ministrs ir *savs puika*... Viņiem visiem ir savas intereses.

DDD: Skeleti, kuri ir jāslēpj?

E.B.: Jā. Ja kāds kaut ko izraks, tad gan būs nepatīkami. Varas vīriem un sievām nav pat elementāras cilvēka pašcieņas. Būtu pateikuši, ka neiet cauri tā mulķīgā okupantu naturalizācija un ir jāsāk viss no jauna, uz skaidriem pamatiem – ir taču Deklarācija par okupāciju. Bet nekas nenotiek.

AICINU RAKSTĪT ATKLĀTNĪTES!

DDD: Jāteic, ka visticamāk drīzāk pūcei aste ziedēs vai sētas mieti sāks zaļot, nekā sagaidīsim no Straujumas aicinājumu īstenot Deklarāciju par Latvijas okupāciju. Ko, jūsuprāt, vienkāršiem latviešiem un laikraksta “DDD” lasītājiem darīt, lai kaut kādā veidā izsistu inerto masu no merkantilās domāšanas?

Edgars Bindemanis: Es domāju, ka mums kaut kā ir jāmeģina viņiem atgādināt, ka te kaut kas nav kārtībā. Varam, piemēram, aicināt, lai katrs, kas prasa deokupāciju, plkst. 12.00, braucot gar Ministru kabinetu, ar automašīnām taurē. Lai cilvēki dzird, ka prasām! Kaut kā tas latvietis ir jāiekustina. Un vēl domāju, ka svētku laikā svētīgi būtu aizsūtīt viņiem, *tur augšā*, apsveikumus. Domāju, ka pats to darišu ar **pasta atklāt-**

nēm, lai visi redz – mums jau ir svarīgi, lai doma izplatās plašāk. Varbūt sekretariāts nenodos adresātam, bet sāks tomēr domāt!

DDD: Izmetīs, bet nāks apkopējs, izlasīs un nedomās – es taču arī tā domāju.

E.B.: Jūsu avīzi kādreiz Aldermane (jau pazīstama kundze, pērkamas pilsonības piešķirēja okupantiem) it kā esot uzreiz iemetusi miskastē. Bet mēs taču varam sūtīt un paprasīt, piemēram, Straujumai – atstādināji Cilinski no ministra amata, bet vai tad Deklarācija par latviešu leģionāriem vairs nebija spēkā? Tur (šķiet, 5. pantā) bija teikts par goda un cieņas saglabāšanu. Tad tev, maķ (tieši tādiem vārdiem, jo viņiem jau tas “internacionālisms” ir saprotams), ir jāatkāpjas! Kā laukos saka – vācies prom! Varam aizsūtīt arī pašam Cilinskim atgādinājumu – vai tev nevajadzēja pateikt par šo deklarāciju Straujumai, varbūt viņa pat nav lasījusi un nezina tāpat kā “Latvijas Vēstnesis”... Galu galā, Straujuma vien tāda lauku sieviņa vien ir, varbūt tiešām, krāmējoties ar aītām, neko par Deklarāciju par Latvijas okupāciju un latviešu leģionāriem nav dzirdējusi.

Man laukos tiešā tekstā paprasīja, kas tas ir par “mēslu deputātu”, kurš 2013. gadā pēc 16. marta kaut ko gvelza par leģionāriem? Atbildēju – tas taču Atis Lejiņš – ārzemju korespondents, bijis Afganistānā. Mums tādiem lejiņiem ir jāatgādina, ka tādiem kā viņš nav vietas Saeimā!

Turpinājums 7. lpp.

“Spilgtā atmiņā ir referendums par krievu valodu kā otro valsts valodu – latvieši it kā mobilizējās, kaut kā toreiz uzvarējām, bet pēc tam atkal notiek runas par integrāciju, par kaut kādu sadraudzību ar tiem, kas tevi nīst līdz kaulam, līdz sirds dziļumiem.”

zālē sēdēja Jeļcins un Kozirevs, un šo vīru priekšā mūsu iztapaņa neuzdrošinājās runāt par krieviem.”

Jā, gaidīja taču no Gunta Ulmaņa, ka viņš starptautiski pateiks, ka prasām deokupāciju, lai visi šeit iebrāukušie vācas prom! Bet Guntis Ulmanis ANO tribīnē runāja pilnīgas mulķības. Tagad jau arī runā par NATO liguma 5. pantu, bet tā vietā vajadzēja pateikt – *klausieties, mums ir tiesiskā bāze, lai veiktu deokupāciju un dekolonizāciju!* Nesen Otto Ozols TV retoriski jautāja – *kā tev, Gunti Ulmani, nav kauna ar sava radnieka Kārļa Ulmaņa slepkavu kantori hokejā atrasties vienā tribīnē?*

DDD: Kam vēl būtu jānotiek, lai latvieši beidzot saprastu, ka okupanti ir jāmet ārā?

E.B.: Nezinu gan. Redzu, ka nevienam prāts neceļas uz pretestību.

DDD: Tikko dzirdēju atzinumu, ka latvieši esot kā tāds smags dzirnakmens, kas ir ļoti grūti iekustināms. Bet, ja izdodas iekustināt, tad apstādināt vairs nevarot. Varbūt varam cerēt, ka tagad notiek šī iekustēšanās?

E.B.: Kustība sāksies, kad beigsim rāpot.

...TIKMĒR TUSIŅOS PULCĒJAS TŪKSTOŠI

Edgars Bindemanis: Vēl viens citāts no Jāņa Freimaņa grāmatas: “Kangaru iztapībai nav robežu. Nesaprotu un nekad nesa-pratišu, kā latviešu cilvēks neredz, ka krievu palikšana Latvijā un pilsoņu tiesību iedošana viņiem, nozīmē mūsu tautas un valsts

Kādreiz esmu paprasījis šiem priecāties un tirgoties gribošajiem latviešiem – tu kaut vienu latu esi ziedojis Latvijas Nacionālai fronteī? Diemžēl atbilde ir zināma vēl pirms jautājuma uzdošanas...

Domāju, ka merkantilaais gars ir pilnīgi pārņēmis lielāko daļu latviešu. Varnešu priekšā dreb un rāpo uz ceļiem – ka tika kaut kas notiek. Pagājušo pavasari kādam jaunam cilvēkam, kuram palīdzēju salabot automašīnu, piedāvāju avīzi “DDD” – vai tad tāda arī ir?! Viņā varēja manīt paniskas bailes.

DDD: Bet no kā tad viņš baidījās?

E.B.: Domāju, ka katrs baidās par savu vietu, par iespēju tikt kaut kur uz ārzemēm, dabūt labu mašīnu, dzīvokli u.tml.

DDD: Kurš ir vainīgs, ka latviešiem nav pienākuma apziņas pret savu tautu, nav nacionālās piederības izjūtas? Elita Veidemanē sarunā teica, ka eksistē dvēseles caurvējš, kurš izdzen nacionālisma apziņu, iegalvojot, ka piederība nācijai nav nekas moderns. Vai jūs tam piekrītat?

E.B.: Jūsu avīzē lasīju interviju ar Edgaru Kramiņu, kura vārds man saistījās tikai ar kaut kādām *talantu fabrikām*. Domāju, interesanti – desmit gadus strādājis kaut kur Austrijā, tagad parādījies Latvijā, visticamāk ir kaut kāds *podlaiža*. Bet izrādījās – ļoti sakarīgs cilvēks! Manuprāt, viņš ļoti precīzi raksturo iemeslus, kādēļ mūsu cilvēki degradējas, atsakoties no nacionālās pašapziņas. Pat viņš, kurš ir bijis ļoti cieši saistīts ar teātra pasauli, atzīst, ka neapmeklē teātrus, jo teātra repertuārs ir graužošs – “Vaginās monologs” u.tml.

BUDŽETS IR JĀIZMANTO RACIONĀLĀK

Saruna ar ārstu, profesoru Dr.hab.med. **Andri Rubinu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

NACIONĀLI SAEIMĀ – TĀDI PAŠVAKI...

DDD: Jūs esat ne vien Latvijas Universitātes katedras vadītājs, Latvijas un Baltijas Dermatovenerologu asociācijas prezidents un Eirāzijas 5. kongresa prezidents, bet esat arī bijis Saeimas deputāts. Kā jūs raksturotu savus politiskos uzskatus?

Andris Rubins: Es sevi uzskatu par nacionāli noskaņotu latvieti. Arī šogad startēju Saeimas vēlēšanās – no Latvijas Reģionu apvienības, bet faktiski pieskaitu sevi pie nacionāļiem. Nezinu tikai, ko Saeimā ievēlētie nacionāļi domā un dara.

DDD: Diezgan pašvaki ir bijuši mūsu formālie nacionāļi Saeimā...

A.R.: Jā, tieši tā – viņi ir pašvaki. Viņi taču arī neko nedara deokupācijas lietā. Nepiekrita, bet neprotestēja pret bankas “Citadele” pārdošanu slepenībā un, cik zināms, par neatbilstoši mazu summu.

DDD: Nacionālās apvienības priekšvēlēšanu programmā nebija pat ierakstīts par Saeimas deklarācijas par Latvijas okupāciju pildīšanu.

A.R.: Lielajās slimnīcās valdes nomaina bez konkursa. Jaunā valde uzreiz pieprasa 10 miljonus latu, tagad eiro, lai it kā novērstu trūkumus. Bet kāpēc tagad parādās tādas izmaksas? Par to jau iepriekš vajadzēja runāt, ja jau reiz ir bijuši šādi zaudējumi.

Arī medikamentu apmaksa ir problēma. Ir noteiktas valsts kompensējamās zāles. Būtu normāli, ja valsts tās apmaksātu simtprocentīgi. Bet, ja apmaksā 50 procentus, kā tas bieži ir tagad, tad nabadzīgs cilvēks tās tik un tā nevar nopirkt, lai ārstētos.

Es ceru, ka pašreizējais veselības ministrs Guntis Belēvičs, būdams gudrs cilvēks, strādās valsts un iedzīvotāju interesēs un savedīs visu kārtībā, kā to ir solījis reklāmās.

DDD: Bet, ja jūs būtu veselības ministrs, kādus darbus veiktu pirmkārt?

A.R.: Pirmkārt, es nodibinātu Medikamentu Lieltirgotavu ar aptieku tiklu, pakļautu Veselības ministrijai. Tas būtu valsts pārraudzībā, bāze iepirktu nepieciešamos valsts apmaksājamās medikamentus tieši no ārzemēm par vismaz 30 procentiem lētāk. Man kādreiz ir bijusi lieltirgotava un aptieka, tāpēc zinu, kā to darīt.

Mēs iepirktu medikamentus no ārzemēm par vismaz 30 procentiem lē-

Es esmu dermatologs, bet mums ir likvidēta Valsts dermatoloģijas klīnika. Domāju, ka runāsim ar ministru, un varbūt viņš mums palīdzēs. Mums vajag bāzi dermatoloģijas klīnikai, lai apmācītu studentus, rezidentus, veiktu zinātniski pētniecisko darbu. Ministram vēl būtu jāpārskata visu slimnīcu darbība. Nav pamatota arī mazo slimnīcu likvidācija. Kaut kādiem ārstu punktiem ir jābūt – vai nu dzemdību, vai citu neatliekamas palīdzības gadījumos.

Šobrīd viss ir atkarīgs,

mos piecus gadus nebūšot rezidentūra neiroķirurģijā. Tad viņš nevarēs iegūt specialitāti, bet negribot braukt prom no Latvijas.

Vispār man ļoti patīk, ka daudz studentu negrib braukt prom no Latvijas. Visi mani pieci bērni ir ar augstāko izglītību un strādā Latvijā. Mans vecākais dēls ir docents un stažējies gan Vācijā, gan Amerikā. Viņam kādreiz ir prasījuši – kāpēc tu nepaliki strādāt ārzemēs, kur ir liela alga? Bet viņš atbild, ka vēlas būt šeit, Latvijā, un ārstēt mūsējos. Tādējādi ne vien-

“Tādējādi medikamenti tiek ļoti sadārdzināti – lieltirgotavām ir monopols uz to. Protams, aptiekās zāles ir vēl dārgākas, jo aptiekas uzliek arī savu uzcenojumu.”

cik daudz ģimenes ārsts spēj darīt tur, kur ir likvidētas slimnīcas. Ja būtu kā Amerikā – ja ģimenes ārsts varētu pieņemt dzemdības, salikt kopā kaulu lūzumus utt., tad jau viss būtu labi. Bet es nedomāju, ka šodien mums visi ģimenes ārsti būtu uz to spējīgi. 1988. gadā, kad biju Amerikā, satiku savu brālēnu Tālivaldi Rubinu. Viņam bija privātprakse Menas štatā – viņš man teica, ka pieņemot dzemdības, liekot kaulus kopā, rentgenus taisot, dara itin visu, kas vajadzīgs.

Manuprāt, medicīnā nepamatoti daudz līdzekļu tiek glūzi vienkārši izšķērdēti. Katru gadu finansē Rīgas Stradiņa universitāti ar 15–20 miljoniem. Nesaprotu, kāpēc tik liels finansējums? Viena daļa taču ir ārzemju studenti, kas maksā. Domāju, ka ir iespējas pārskatīt budžetu, racionālāk izmantot.

DAUDZI JAUNIEŠI NEGRIB BRAUKT PROM!

DDD: Pēc aptuvenām aplēsēm gandrīz katrs piektais jauniešs no Latvijas dodas uz ārzemēm darba meklējumos. Jūs vadāt Latvijas Universitātes Dermatoveneroloģijas katedru – kāds noskaņojums ir jūsu studentiem? Vai arī šie topošie ārsti plāno atstāt Latviju pēc studijām?

Andris Rubins: Man ir prieks par studentiem – viņi ir zinātkāri un labprāt mācās. Bet, protams, studenti vēlas, lai šeit būtu bezmaksas augstākā izglītība, lai viņi varētu iegūt bezmaksas rezidentūru savā specialitātē šeit, Latvijā. Šodien man kāds students teica, ka gribot kļūt par neiroķirurgu, bet viņš ir dzirdējis, ka nāka-

mēr svarīga ir nauda. Ir kādas augstākas vērtības.

Katrā ziņā ir jādodomā, lai mums šeit, Latvijā, būtu bezmaksas augstākā izglītība un mūsu jaunie speciālisti varētu palikt un strādāt – ir jānodrošina viņus ar darbu.

DDD: Vai tad ārstiem trūkst darba – viņu ir par daudz?

A.R.: Nē, es nedomāju, ka ārstu Latvijā būtu par daudz. Dažās specialitātēs viņu sāk jau pietrūkt.

DDD: Piemēram?

A.R.: Varbūt terapijā, psihiatrijā, ginekoloģijā, anestezioloģijā – grūti uzreiz pateikt, neesmu šobrīd iedziļinājies.

DDD: Un, jūsuprāt, kā motivēt jaunos ārstus palikt Latvijā?

A.R.: Es domāju, ka situācija uzlabotos, ja medicīnā turpinātu attīstīt praksi, kas jau dažās specialitātēs pastāv, ka ārstējam arī ārzemniekus. Mums ir jābūt tātai iespējai, jo ārstiem tad šeit būs darbs, un ārzemnieki varēs braukt šurp. Vietējiem kļūs lētāka ārstēšana, turklāt ārzemnieki dzīvos viesnīcās, tērējot savu naudu.

DDD: Vai jūsu studenti ir patriotiski noskaņoti? Vai jūs ar viņiem runājat par latviešu tautas un valsts vissvarīgākajiem jautājumiem?

A.R.: Jā, mēs runājam, un studenti mani pilnībā atbalsta. Viņi nesaprot arī, kā ministrs Rinkēvičs var reklamēt homoseksualismu.

DDD: Tad jau mums ir saprātīgi jaunieši.

A.R.: Protams. Jaunieši mums ir labi un gudri. Kas būtu nepieciešams, lai jaunatnei palīdzētu? Ir jābūt patriotiskajai audzināšanai, jāattīsta kultūra, izglītība, sports.

*Intervēja
Līga Muzikante*

Profesora Andra Rubina vēlējums “DDD” lasītājiem

Mēs, latvieši, esam strādīga, gudra, izglītota, stipra tauta – mums ir jābūt drosmīgiem un saliedētiem! Ja mēs būsīm saliedēti, drosmīgi, izpalīdzīgi, godīgi, mēs panāksim Latvijas uzplaukumu!

Šajā pirmssvētku laikā mums katram ir jāpadomā, ko mēs varam veikt mūsu tautas un Latvijas labā. Es ticu labajam, es ticu, ka mēs spēsim tikt valā no mūsu Latvijas un tautas apzadzējiem un aferistiem. Ir jāpanāk, lai Latvijā pie varas būtu godīgi cilvēki, kas domā par latviešu tautas labklājību, veicina visu latviešu, kas vēlas, atgriešanos Latvijā, veicina tautas uzplaukumu, garīgā, fiziskā spēka un tikumības atdzimšanu, cilvēka cienīgas dzīves nodrošināšanu visa mūža garumā.

Novēlu visiem “DDD” lasītājiem Priecīgus Ziemas Svētkus un Laimīgu, panākumiem bagātu, veselīgu Jauno 2015. gadu!

Būt veselīgiem, drosmīgiem, stipriem, godīgiem, izpalīdzīgiem! Nodarboties ar fizisko kultūru vai sportu, domāt par savu un latviešu tautas garīgo un fizisko veselību!

Jūsu profesors, ārsts
Andris RUBINS

KUR KAROGA CĒLĀJS?

Kur tautas karoga cēlājs?
Kur ir šī karoga sargs?
Kas nav vairs vakarējais,
Bet tautai mīļš un dārgs?

Kur ir tas latvju karogs,
Kas pulcinātu tautu?
Kur ir tas drošais vairogs,
Kas aizsardzību ļautu?

Kas karogu nes priekšā,
Lai sāktos kopīgs gājieni?
Kur svešie netiek iekšā,
Bet tautai tiktu mājieni.

Šis karogs jāaglabā –
Tā manta tautai dārga.
Tas jāceļ tautas labā
Un visiem jāapsargā.

Jānis Rolavs

VĒSTULE

LIETU PATIESĀ VĒRTĪBA

Gunta Rubine

Ārste

Jūsu avīzē izlasīju Elitas Veidmanes domas par 12. Saeimas vēlēšanām. Veidmanes rakstīto vienmēr esmu augstu cienījis. Viņa runā par piekto kolonnu, par tās balstu – “Saskaņas centru”, tā vadonis Ušakovs (kas atbalsta piekto kolonnu) ir ciešā vienotībā ar Putinu Krievijā. Un “Saskaņas centrs” ieguva vislielāko vēlēšanu balsu skaitu. Mulķīgi ir viņus uzskatīt

bākā daļa grimst parādos un nabadzībā. Nu, paši vainīgi.

Par drošību valstiskā līmenī netiek domāts, sevišķi, ja runa ir par Krieviju. Tā būtu vissvarīgākā lieta. Bet tranzīts ir noteicošais... Haoss medicīnā, haoss izglītības sistēmā. Vai tādu gaidījām Latviju?

Latvieši emigrē. Protams, ne izcilus darbus dara un pēc laika kļūs īri, briti, norvēģi... Tā ir atmi-

**“Haoss medicīnā, haoss izglītības sistēmā.
Vai tādu gaidījām Latviju?”**

par “mūsu krieviem”. Veidmane pareizi saprot, ka imperiālistiskais Krievijas akcents ir palicis Ušakova galvā. Viņa būtībā uzskata Ušakovu par TUKŠU CILVĒKU. Ari es tā domāju.

Radio pārraidēs Eduards Liniņš runā par “vienotu tautu” – t.i., latviešiem un okupantiem grib rast saskarsmes punktus. Bet, noliedzot latviešu tautu, aizveras kādas ļoti svarīgas durvis uz visiem laikiem. Veidmane ir novērojusi, ka šeit dzīvojošie krievvalodīgie ir uzbāzīgi, neizjūt latviešu kultūru, vēsturi. Varbūt šeit dzīvojošie krievvalodīgie ir cilvēki-eksperimenti? Un latvieši ir bez mugurkaula, bailīgi, tādi, kas stāvēs zem galda; diemžēl latvieši ir mikstmieši, un Saeima ir tā spogulis.

Lūk, Jūsu avīzē netiek (pienācīgā veidā) pieņemta avīžu tirgū. Kāpēc?

Es neskatos LTV1 vai LTV7, ne mūsu, ne Holivudas filmas vai seriālus, neklausos radio. Jau gadus vairākus. Tas notika it kā pēkšņi – cukurbiešu novākšanas laikā. Kāds zemnieks bija ataris savu plašo cukurbiešu lauku, ar viņu runāja “Panorāmas” žurnāliste. Izrādījās, mūsu cukurbietes pārstrādei neņemot preti. Tad šī kundzīte no “Panorāmas” intervēja kādu klerku, kurš teica lakoniski: “Ieariet atpakaļ savas cukurbietes, nav tās vajadzīgas!” Bija ES plāns, kas paredzēja, ka Dānija ir galvenā cukurbiešu audzētāja, bet tāda Latvija var “stāvēt pie ratiem”.

Kad beigsies šie meli, iztapība, es nezinu. Varaskāre, mantu krāšana, uzpūtība, rūpnīcu izpārdošana, nesodāmības apziņa augstos amatos vai atpirkšanās, augstās algas, pat banku izpārdošana. Pa to laiku tautas lielākā un la-

rusī tautas daļa. Latvijā plaukst kopdzīve bez laulības, alkoholisms, neticība Dievam, strādāšana vairākās vietās, apmelošana. Valdība sapņo par investoriem. Nožēlojami gan Ministru prezidenti, gan Valsts prezidenti. Jau sākot ar Godmani, kurš kā ES lika, tā darīja. Pēc tam 100 cilvēki (SAEIMA) Ulmani ievēlēja, kā Prezidentu ielēja, un šis laiks tukšgaitā pagāja. Tad ar tautas atbalstu no emigrācijas atrauca Vaira Viķe-Freiberga – iepriekš, lai veidotu Latvijas Institūtu. Pie rokas čekists Bojārs to SAEIMA ievēda, un viņa tika par Valsts prezidenti ievēlēta divus termiņus. Gan pie Putina brauca Alpos, gan 9. maijā uz Maskavu. Tad nāca Valdis Zatlers, kurš izgāzās sievas kalpībā. Nu Andris Bērziņš ir prezidents, bet tauta nīkst vai emigrē. Var starot Rīgā, bet es svētkus nejūtu.

Mans tēvs Otrajā pasaules karā bija kā ārsts iesaukts vāciešu 19. leģionā. Ārstēja, viņam nebija ieroča. Kurzemē 8. maijā saņemts gūstā, tad nokļuva GULAGA sistēmā. Viņi cēla BELO-MOR kanālu. Ārsta diploms no nāves izglāba, jo varēja strādāt lazaretē par sanitāru. Pirms nosūtīts uz Vāciju, daudzas zīmes ar atbrīvojumu latviešiem uzrakstīja. Pēc nepilniem 5 gadiem atgriezās Latvijā, pārlīka eksāmenus medicīnā, apprecējās, kopā ar manu māti strādāja daudz dažādās medicīnas iestādēs 101 km attālumā no Rīgas. Nekad nerunāja par soda vietu. Lūk, tāpēc es nerunāju neko lieku, bet oficiālie laikraksti mani arī neuzklausa.

Esmu pabeigusi RMI, esmu ārste un piecu bērnu māte. Es zinu lietu patieso vērtību.

Lai brauc UZ NEATGRIEŠANOS!

Artūrs Kiršfelds

Kad *Jaunais vilnis* izvērsa pirmo ofensīvu Jūrmalā (Dzintaros) ar pašmāju “maestro” aktīvu līdzdaliību, nevarēja nesaskatīt tā ienākšanas patiesos mērķus un nodomus. Krievijas “mūzas”, “primadonnas”, “zvaigznes” šeit ieradās ar pārdomātu rafinētu kultūrpolitiku. Ieradās mākslas aizsegā, bet patiesībā īstenot ietekmi telpā, kas netālā pagātnē bija agresorvalsts laupījums, kuru Austrumu varmākām nācās zaudēt.

kavas scenārija.

TV translācijas no “mūzas” skaļuma tiek pārkaršētas. Jūrmalas pilsētas ielās notiek izrādīšanās, plātīgas intervijas, par grašiem uzpērk naudas varas priekšā vārgas dvēseles, organizē vērienīgas izdarības Rīgā, Nacionālajā operā – mūsu templī. Vot (lūk), mēs esam visur! Bradā, kur vēlas. Šķiet, uzaiicinātie ārzemnieki, izrāžu līdzdalībnieki, isti nesaņemot, kur atbraukuši, – par to liecina viņu uzvedība

**“Visiem, kuri vērsas pret Latviju ar viltībām,
Latvijas grāvjiem – lai durvis uz Latviju
ir slēgtas! Par to Latvijas interesēs ir jāgādā
ikvienai valsts augstākajai amatpersonai.”**

Rafinētie spēki sevi ietērpj avju drānās – viltību arsenāls pamatīgs. Spēcīgi darbojas klaji nekaunīga uzmācība, veikli izmantojot demokrātijas piedāvāto, diemžēl pārāk lielo elastīgumu un novalkātās cilvēktiesības. Tā teikt, mēs šeit bijām, esam un būsīm, un jums nāksies ieklausīties lielvaras vadītāja *Jaunā viņa* atklāšanas ceremonijas apsveikuma vārdos! Saimnieko kā Sarkanajā laukumā pēc Mas-

pēc uzstāšanās, kad paldies vietā atskan *spasibo*.

Vietējo darboņu aptumšotais skats, neprāts, naudas alkatība kā vērtību vērtība dara nodevības darbus – ir gatavi svešiem atdot visu Latviju. *Jaunais vilnis* – ak, kāda peļņa!

Paldies, ka trim “mūzām” tika aizšķērsots ceļš uz Latviju (Dzintariem), taču ar cerību, ka pret “maigās” varas sātanistiem sekos līdzīga rīcība, un Latvija sevi apliecinās

drosmīgi – ar pašcieņu. Runājot Austrumos nobendētā Kārļa Ulmaņa vārdiem, – lai brauc uz neatgriešanos!

Un vēl. Vispasaules koru olimpiādē, Meža parka kopkora estrādē man bija baisi raudzīties uz dziedātājam *kokošņikos*. Katrs galvas rotas spigulis izskatījās daudzu tautu asinīm slacīts (nejaukt ar halucināciju).

Uzskatu, ka agresorvalsts pārstāvji nav cienīgi šeit ierasties, liekulīgi dziedāt slavu skaistumam, kad upuri vēl joprojām ir fizisku un garīgu ciešanu saistīti. Nav cienīgi stāvēt blakus plecu pie pleca ar tiem, kuru pamatvērtība ir celt, nevis graut, gaismu

degt, nevis dzēst.

Ja *kokošņiki* vēlas iekļauties cilvēces cilvēcīgajā darbībā, vairojot patiesas gaismas un dzīvības vērtības un sevi personīgi neuzskata par vainīgiem, lai vispirms runā ar savas valsts – agresorvalsts – varu, pieprasa izbeigt zemcilvēciskumu, apspiežot tautu patstāvības cēnienus un brīvību, un atbrīvojas no pašu uzkrātajā melu lāsta.

Visiem, kuri vērsas pret Latviju ar viltībām, Latvijas grāvjiem – lai durvis uz Latviju ir slēgtas! Par to Latvijas interesēs ir jāgādā ikvienai valsts augstākajai amatpersonai.

Vēlu izturību, izturību, izturību!

Latvijas zemes un īpašumu pārdošana ārzemniekiem – tā ir latviešu tautas pārdošana verdzībā un neatbilst Jaunajai Pasaulei

Daiga Golte

Es esmu latviete. Un lepojos ar to. Gribu lepoties. Kaut arī zinu, cik smieklīga un neveikla ir nepamatota lepošanās. Bet gribu, kaut arī man ir kauns.

Man ir kauns, ka es kā Latvijas pilsonē savā dzimtenē tikai ar grūtībām nodrošinu savu eksistenci. Man ir kauns, ka materiālo apstākļu dēļ tā arī neesmu saņēmusi Latvijas Universitātes diplomu. Man ir kauns, ka līdzīgi daudziem citiem pavisam nopietni domāju doties kaut kur

uz zemāku rasi, kā uz kalpu šķiru. Mani skumdina tas, ka mūsu talanti sevi pārdod, aizmirsdami zemi, kas viņus izauklējusi, man ir skumji, ka daži mūsu talanti ne smaržu no saviem lauriem neatvēr mūsu Tēvzemei. Man ir kauns, ka man nav argumentu, lai pateiktu, kādēļ es tomēr negribu nekur braukt zemenēs. Es mīlu savu dzimteni. Tā vienkārši ir.

Un vēl man ir kauns, ka es kā Latvijas pilsonē nezinu, ko dara mūsu valdība. Masu mediji periodiski ziņo par kaut kādām afērām, par Latvijas iztirgo-

šo liberalizācijas virpuldeju.

Nez kā ir aizmirsts jau par klasiku kļuvisais padoms, ka križu un pārmaiņu laikos atsevišķām sfērām tomēr būtu jāpaliek valsts rokās, lai nepieļautu, ka notiek tas, kas jau noticis: nabadzība, sociāla nenodrošinātība, privātuzņēmēju patvaļa pret saviem darbiniekiem, nozīmīgu darbības sfēru atdošana kompetentiem ārzemniekiem, no kuriem saprotamu iemeslu dēļ nevar gaidīt, ka tie rūpēsies par latviešu kā nācijas labklājību.

No laika gala latvieši ļāvuši Latvijas saimniecību turēt svešiniekus. Jau pat no vācu bruņinieku laikiem. Pat pirmās brīvvalsts laikā Latvijas tautsaimniecībā latvieši nebūt nebija dominējošie. Un man ir kauns, ka mēs neprotam paši ar savu saimniecību tikt galā. Man ir kauns, ka mūsu saimniekotprasme aprobežojas ar “ogu salasīšanu mežā”, to eksportu un ievārijuma importu. Tādējādi mēs pieļaujam, ka tiekam līdz ar pārējo pasauli unificēti: vienādi dzērieni, vienādi cepumi, vienādi veļas pulveri, vienādi apmierinātības ideāli, vienāda mūzika, vienādas filmas,

vienāda pakļaušanās propagandētai varmācībai, egoismam. Mēs ļaujam sev aizmirst, ka esam latvieši.

Es baidos no pirmā latviešu puisīša, kas ar ieroci rokās nostāsies savu klasesbiedru priekšā. Tad mēs būsīm kļuvuši par pazemīgu, bezdomu pakalpiņu. Es negribu. Es neticu, ka mēs aizmirsīsim, kas esam, ka ļausim globalizācijai kā sniega bumbai iekausēt mūs tā, ka pasaule vairs neredzēs mazo, tomēr atšķirīgo punktu – Latviju.

Es ceru, ka mums pietiks saprāta lielajā izpārdošanā nepārdot visu, ka vismaz tik daudz atstāsim, lai reiz varētu atsperties un sākt vadīt savu saimniecību. Es ceru, ka mūsu mazpilsētas paliks mūsu mazpilsētas, nevis pārvērtīsies par pasaules ieskrietuvi. Es ticu Jaunajai Pasaulei. Ne jau utopistu aprakstītajām ideālajām sabiedrībām, bet lepnai pasaulei, nevis augstprātīgo un nožēlojamo, bet vienīgi lepojošo pasaulei. Jā, pasaulei, kur es ar lepmu varēšu teikt: “Es esmu latviete. Es dzīvoju Latvijā.”

/Nevienam mēs Latviju nedodam. R.: Vieda, 2001, 356.–358. lpp./

EIROPAS SAVIENĪBA – mūsdienu Bābeles tornis – tā ir vecā, aizejošā pasaule

Anita Petrika

Latvijas Policijas akadēmijas studente

[Rakstīts 2001. gadā – pirms Latvijas iestāšanās Eiropas Savienībā]

Vecā pasaule – tā nav metafora. Vēlos jums atgādināt kādu mūsu pagātnes rēgu, un jūs paši varēsiet izspriest, cik ļoti jebkuras impērijas propaganda nesakrīt ar īstenību un cik ļoti tas viss līdzinās Eiropas Savienībai.

Gadu tūkstošiem ir veidotas dažnedažādas impērijas un to līdzinieces – valstu apvienības, kas noniecinā neatkarīgas nacionālas valsts ideju. Šīs slimīgās un nepamatotās ieceres ir dzimušas un realizētas, bet katra šāda struktūra ir agrāk vai vēlāk sabrukusi, un nav pamata domāt, ka ar šo Eiropas impēriju notiks citādi.

gribu un intereses.”

Kā tas bija patiesībā, to gandrīz katram no mums ir nācies piedzīvot, savu kārt, kā to lasīt Eiropas Savienības kontekstā, lūdzu – Impērija ir pseidodemokrātisks, kosmopolītisks veidojums, kas pauž viesstrādnieku, alkatīgu investoru, lielfermeru un izvirtuļu, visu lielāko un bagātāko ļaužu, tikai ne eiro skeptiķu gribu un intereses.

Otrais pants – “Visa vara Impērijā pieder tautai” – lielai Eiropas Savienības pilsoņu masai, kuras iespējas lemt par savu likteni ir tuvas nullei, turklāt nacionālā likumdošana un likumdevējs zaudē savu nozīmi, jo Savienības priekšrakstiem ir lielāks juridiskais spēks.

Trešais pants – “Impērijas valsts organizācija un darbība pamatojas uz demokrātiskā centrālisma principu” – viss centrēts uz Briseles birokrātijas

jo neviens neko par velti nedod. Par šo naudu mēs pārdosim savu Tēvzemi, bet atcerieties: “Mans zelts ir mana tauta, / Mans gods ir viņas gods.”

Brīva preču un pakalpojumu plūsma nozīmē Latvijas nespēju konkurēt un Latvijas tirgus atdošanu ārvalstu ražojumiem, praktiski negūstot nekādas ienākumus robežu likvidešanas dēļ; loģisks iznākums tam visam ir Latvijas izūtrupēšana. Bezpersoniskās vienotās valūtas eiro (kas līdzinās Impērijas rublim) kritums var būt nenozīmīgs lielām, ekonomiski spēcīgām valstīm, bet liktenīgs Latvijai; tad būs par vēlu gausties, ka esam zaudējuši varu pār savas valsts ekonomiku. Turklāt lats ir [bija] skaista nauda, viens no simboliem, kurus vispār Eiropas Savienībai un tās pilsoņiem ir tendence pārprast un noniecināt.

Brīvā tirgus ekonomika? Ne jau nu Eiropas Savienībā! Jau šobrīd tai ir iespēja noteikt, ko un kā Latvijā ražot un pārdot, īpaši tas attiecas uz lauksaimniecību, kas izsenis bijusi latviešu maizes devēja. Atļauts ir tikai tas, kas nekaitē viņu rūpīgi koptajai, egoistiskajai ekonomiskajai sistēmai. Vai tas neizskatās pēc iejaukšanās mūsu valsts iekšējās lietās?

Valsts un persona – “Impērijā noteikta vienota Savienības pilsonība.” Tā kā ir bezrobežu sistēma, visi iedzīvotāji brīvi pārvietojas no vienas konfederācijas puses uz otru, labākie un spējīgākie brauc prom no Latvijas izdevīgāku apstākļu meklējumos, savukārt liekie bezdzimtenes laimes meklētāji – šurp, pasliktināt mūsu smago bezdarba stāvokli. Cik “jauka” globalizēta, integrēta un kroplīga sabiedrība!

“Visiem pilsoņiem ir vienādas tiesības, to realizēšanu nodrošina visu Impērijas nāciju un tau-

tību vispusīgas attīstības un tuvināšanās politika, pilsoņu audzināšana padomju patriotisma (?) (eiroomoptimisma) un sociālistiskā internacionālisma (globalizācijas) garā, iespēja lietot dzimto valodu un citu Impērijas tautu valodas.” Tur patiešām tā ir rakstīts, cik ciniski un pat traģikomiski! Šī tautu tuvināšanās novedusi pie situācijas, kad gandrīz puse Latvijas iedzīvotāju ir nelatvieši. Otra Savienība eiropeizēs atlikušos.

Valoda – kādas mulķības, krievu valodu vienkārši nomainīs angļu valoda! Latviskums, nacionālā identitāte – šīs vērtības visiem eiropiešiem pelēkajos uzvalkos ir vienaldzīgas, par to jau liecina visiem zināmā komisāra uzvedība valodas likuma izstrādāšanas laikā. Nacionālā identitāte, dārgie līdzpilvēki, ir upuris, kas jāziedo, lai nokļūtu Leipturijā.

Impērijas nacionāli valstiskā iekārta – “Impērija ir vienota daudznacionāla valsts, kas nodibinājusies uz sociālistiskā federālisma principa pamata, nāciju brīvas pašnoteikšanās un līdztiesīgu republiku brīvprātīgas apvienošanās rezultātā.” Kādi nekaunīgi meli!

Cik zīmīgi, ka Eiropas Savienībā pašlaik ir [bija] 2001. gadā] piecpadsmit “draudzīgas dalībvalstis”! Jā, un arī Eiropas Savienība sludina tautu pašnoteikšanos un brīvprātību, tikai – kur redzēta tik paštaisna demokrātija ar slavināšanu, propagandu un oponentu viedokļa cenzūru? Bet ko darīt tiem, kas nepiekrīt mierīgi noskatīties, kā latvieši nobalso par jauniem kaklakungiem? Kliegt līdz pagurumam: “Jel nedariet to! Neiekrītiēt slazdos, tie domāti žurkā, ne cilvēkiem!” Un, ja nu tomēr notiek ļaunākais, tad vismaz manas mājas durvis vienmēr būs Eiropas Savienības robeža, aiz kuras sāksies neatkarīga Latvija.

“Impērija ir tautas valstiskās vienotības iemiesojums, tā saliedē visas nācijas un tautības kopīgai komunisma (tātad Bābeles torņa) celtniecībai.” Arī Eiropas Savienība tik ļoti cenšas uzcelt savu torni līdz pašām debesīm, ka aizmirsusi par Sodomu un Gomoru sev līdzās. Eiropa, neklūsti lepna, tu nevari pacelties pie Dieva un aizsniegt to, tavi cēlāji drīz atkal runās katrs savā valodā!

Bābeles tornis bruks, izvirtība un meli sadēgs, mums jābūt, lai līdz ar to no zemes virsas netiktu noslaucīta mūsu Latvija.

[Nevienam mēs Latviju nedodam.
R.: Vieda, 2001, 142.–146. lpp.]

“Maļēviča kvadrāti” LATVIJAS POLITIKĀ

Turpinājums no 4. lpp.

DDD: Neticas, ka Atis Lejiņš neiedomājās, ka no melno leģionārus – cilvēkus, kuri palīdzēja viņam, viņa ģimenei, tuviniekiem aizbraukt uz ārzemēm un izglābt savas dzīvības. Arī Vaira Viķe-Freiberga to ir aizmirsusi. Viņai būtu leģionāriem roka jābūco, nevis pie deniņiem jābūda ar pirkstu, ka kaut kas ar galvu nav kārtībā cilvēkiem, kuri piemin un godā leģionārus.

dājis kaut kādu projektu un piedāvājis okupantiem un kolonistiem, lai brauc ārā no Latvijas, kur latvieši viņiem traucē? Cik redzams, šis Kalniņš tikai tur atsēž savu laiku un viss.

Arī Grūtups (jau nelaiķis) reiz izteicās par šādiem ārzemniekiem kā Lejiņš, Kalniņš, Viķe-Freiberga utt. Lūk, citāts no viņa intervijas: “Esmu ievērojis, ka gan tos latviešus, kas

“Tas, manuprāt, ir nepieņemami, ka dokumenti, deklarācijas, kurām būtu jābūt valsts politikas pamatā, ir tik grūti atrodamas pat oficiālajā laikrakstā “Latvijas Vēstnesis”.”

Edgars Bindemanis: Domāju, ka katram, kas abonē avīzi “DDD” vajadzētu saņemties un aizsūtīt viņiem un viņām, tur augšā, kādu kartiņu. Un katru reizi mums tiem šīs lietas ir jāatgādina, kaut vai desmit reizes, lai beidzreiz atrakstīties – paldies, jūsu viedokli pieņēma zināšanai. Bet, ja rakstām viņiem, vajag norādīt, ka par šo sūtījumu ir informēta arī prese – tas varbūt tiks viņiem vairāk padomāt. Ir maz, protams, to preses izdevumu, kuri iedrošināsies publicēt, bet tomēr nosūtīts būs presei, un kaut kas būs jācenšas atbildēt, lai nebūtu pretjautājumu – kāpēc tad nav atbildes?

Un vēl labāk, mēs varam samaksāt mazliet vairāk, lai pastkarte būtu ar atpakaļ paziņojumu par saņemšanu. Tas ir tas, ko varam uzsākt. Varbūt iznāks jauns likums, ka valējas pasta atklātnes sūtīt nevar...

DDD: Arī tas ir iespējams...

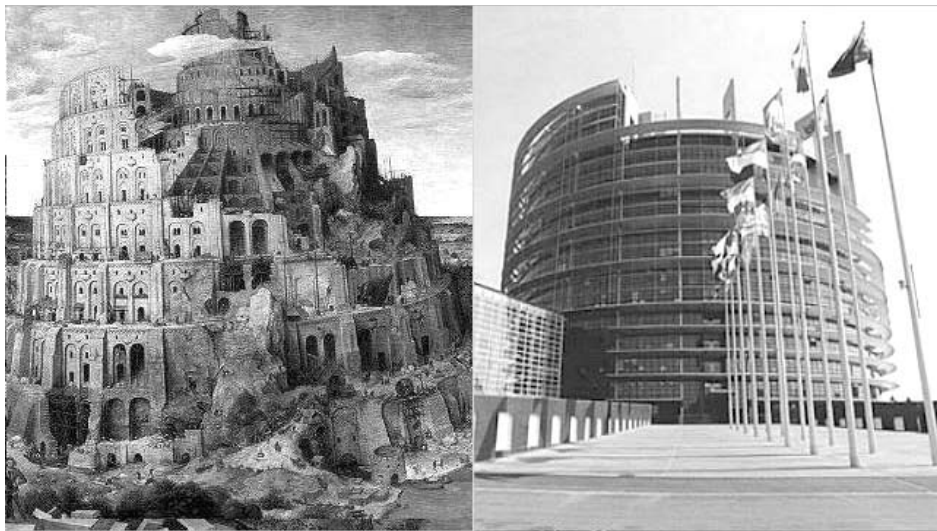
E.B.: Jā, tad domāsim, ko tālāk darīt. Varam sūtīt pastkarti arī ārzemju latvietim Ojāram Kalniņam, Saeimas Ārlietu komisijas vadītājam, – vai esi izstrā-

iebrauca no Krievijas 1940. un 1944. gadā, gan daļu no Rietumu latviešiem, kas te ieradās, vienmēr kaut kas ir vienojies. Man šķiet, ka viņiem ir sajaukta galva ar Austrumu un Rietumu ideoloģijām un viņi nekad īsti nav mīļējuši latviešu tautu. No tiem Krievijas latviešiem, kas strādāja LKP CK, katrs otrs neieredzēja latviešus. Izskatās, ka no Rietumiem ierodas stipri līdzīgi cilvēki – kaut kādu moderno teoriju vārdā viņi absolūti mūs neželē.” Nu, es neko citu precīzāku pateikt nemāku.

Vēl viens Grūtupa citāts, kuram varu pilnībā pieturēties: “Beidzot būtu jāsaprot, ka latviešu misija ir izveidot latviešu nāciju. Latviešu vidū vienmēr bijuši pārmācījušies inteliģenti, kas nereti neapzinās, ko saka. Latvijā vienmēr bijis bohēmisks inteliģences slānis, kurš savā būtībā ir kosmopolītisks un kura idejas būtu apkarojamas visos veidos.”

DDD: Tie ir tieši tie cilvēki, kuri paraksta visādas “labas gribas manifestus”...

Turpmāk vēl...
Intervēja Liene Apine

Vai saskatāt līdzību starp šīm divām celtnēm?

Attēlā pa kreisi: Pītera Brēgela Vecākā glezna “Bābeles tornis” (1563. g.)

Attēlā pa labi: Eiropas Parlamenta ēka Strasbūrā.

...BET KARŠ TURPINĀS

Vilhelms Ļuta

žurnālists

1989. gada 7. janvārī notika Interfrontes dibināšanas kongress. Ar šo brīdi sākās nikna pretstāvēšana pret Latvijas Tautas fronti, pret visu latviešu nāciju. Interfrontei aizmuguri nodrošināja Kremļa vara, PSRS armija, čekisti omonieši.

Impēristi sāka slepkavot, laupīt, spridzināt, dedzināt... Brutālais karš savu manieri izmainīja tikai pēc Latvijas valsts neatkarības starptautiskās atzišanas (1991. gada 23. augustā). Tad krievu kopiena pārgāja uz ideoloģisko cīņu, kura turpinās nu jau ceturtdaļgadsimta.

Interfrontieši šajā laikā savu nosaukumu vairakkārt mainījuši, bet būtība palikusi tā pati. Tā teikt, vilks met spalvu, bet ne dabu. Tagad daļa interu sevi devā par “Saskaņu”, daļa par “Latvijas krievu savienību”. Starp citu, Interfronte ik gadu Saeimai pieprasa atzīmēt savu dzimšanas dienu, viltīgi izliekoties, ka, lūk, krieviem 7. janvārī ir jāsvin pareizticīgo svētki.

Savukārt Tautas frontes funkcijas pārņēma latviešu labējās partijas. Un šajā flangā agrākais cīņas spars drīzi pagaisa.

Atsaucoties uz Briseles norādījumiem, mūsu partijnieki priekšplānā izvirzīja tā saucamo mazākumtautību integrācijas kampaņu. Tai tika tērēti daudzi miljoni latu. Latvijas pilsoņos ieskaitīja 142 000 okupantu. Taču šāda veida mēģinājums pielabināties krievvalodīgajiem faktiski izgāzās, jo vilkus taču nevar ietvērt aitu barā.

Okupanti nemitīgi lika visādus šķēršļus latviskas Latvijas izveidei. Viņi balsoja gan par iestāšanos Eiropas Savienībā, gan pret iekļaušanos NATO. Tagad, kad visa progresīvā pasaule nosoda Putina armijas iebrukumu Ukrainā, 85% Latvijas krievu pret to neiebilst. Vēl vairāk. Viens no okupantu barvežiem Latvijas televīzijā paziņo, ka viņa organizācija pieprasīšot Putinam savu armiju ievest Latvijā.

Vieglprātīgā pilsonības piešķiršana okupantiem Latvijā ir izveidojusi bīstamu situāciju. Ceturtā daļa Saeimas krēslu tagad jāatvēl okupantiem, kuriem ir sadarbības līgums ar agresoru Putinu.

Latvija ir viena no tām retajām valstīm pasaulē, kur vēlēšanas ir nevis demokrātiskas, bet gan etniskas. Ir ierasts, ka latvieši balso par latviešiem, bet krievi par krieviem. 12. Saeimas vēlēšanās no krieviskās “Saskaņas” kandidātu sarakstiem tika izsvītroti, apmēram, 90% latvisko uzvārdu.

Jāņem vērā, ka lielkrievu šovinisms nevis plok, bet virojas. Ja par Putina roklaižas Ždanokas partiju (agrāk PTCVL, tagad “Latvijas Krievu savienība”) 11. Saeimas vēlēšanās nobalsoja 7109 krievu, tad 12. Saeimas vēlēšanās jau 14390 – divreiz vairāk. Nav šaubu, ka šie krievi Latvijas neatkarību uztver, kā “pārejošas grūtības”.

Diemžēl mūsu varneši joprojām neko nedara deokupācijas labad, bet daudz runā par nezin kādām “mazākumtautību tiesībām”. Viņi vēl arvien izvairās bilst vismaz kaut ko par pamatnācijas tiesībām, par to, kā latvieši jūtas savā valstī un kāpēc iedzimtie mūk uz ārzemēm.

LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktores vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019

tāl./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

LIELISKAS GRĀMATAS

Lai iepriecinātu savus lasītājus Ziemassvētkos, apgāds “Vieda” ir atkārtoti izdevis trīs brīnišķīgas grāmatas: “Piecas traumas, kas neļauj būt tev pašam”, “Kā rīkoties, kad viss nav tā, kā gribētos” un “Nākotnes modelēšana”.

Ikviena no šīm grāmatām būs noderīga, gudra un sirsnīga dāvana Ziemassvētkos!

Apgādā “Vieda” izdotās grāmatas ir iespējams iegādāties grāmatnīcās visā Latvijā. Nopērkot jebkuru “Viedas” izdevumu, jūs atbalstīsīt arī laikraksta “DDD” redakcijas darbību.

Līza Burbo
“PIECAS
TRAUMAS,
KAS NEĻAUJ
BŪT TEV
PAŠAM”

Grāmatas autore **Līza Burbo** ir pasaulē pazīstama psiholoģe, filozofe un pilnveidošanās skolotāja. Viņa ir sarakstījusi vairākus *bestsellerus* un Kvebekā izveidojusi vienu no lielākajiem personības izaugsmes un attīstības centriem.

Grāmatā “Piecas traumas, kas neļauj būt tev pašam” Līza Burbo palīdz saprast, ka visas mūsu fiziskās, emocionālās un mentālās problēmas rodas no piecām galvenajām dvēseles traumām, kuras kādreiz esam ieguvuši:

Mani ATSTŪMA;
Mani PAMETA;
Mani PAZEMOJA;
Mani NODEVA;
Pret mani izturējās NETAISNI.

No bērnu dienu dvēseles sāpēm, no ikdienišķiem pārdzīvojumiem izaug visaptverošas, masu ciešanas, iegūstot sociālu, valstisku un pasaules mēroga križu formu. Nodevība, netaisnība, pazemojums, atstātas, pamestas dvēseles mokas – tās, kā raksta Līza Burbo, ir dziļi personiskas traumas, bet vai tad tās nav visu cilvēcisko ciešanu pamatā? Kā dziedēt šīs traumas un atbrīvoties no maskām, ar kurām piesedzam savas dvēseles sāpes? Rodiet atbildi šajā gudrajā grāmatā un lieciet to lietā! Lai jums izdodas!

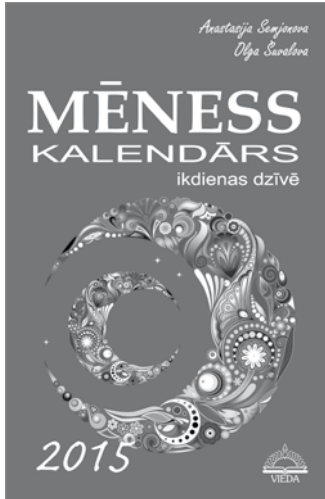

Aleksandrs Svijašs
“KĀ RĪKOTIES,
KAD VISS
NAV TĀ, KĀ
GRIBĒTOS”

Grāmatā ir sīki iztirzāti cēloņi, kuru dēļ mūsu dzīvē rodas problēmas, konflikti, nelaimes gadījumi, slimības. Tiek pārliecināti pierādīts, ka šos notikumus izraisa cilvēka “audzināšana” par šajā pasaulē pastāvošo uzvedības principu neievērošanu. Grāmatā tiek stāstīts, kā izpaužas “audzinošā” ietekme ģimenes dzīvē, mīlestībā, attiecībās ar bērniem, darbā un citās mūsu dzīves sfērās. Mainot attieksmi pret šiem notikumiem, var uz visiem laikiem atbrīvoties no daudzām negatīvām parādībām jūsu dzīvē.

Grāmatā ir atspoguļota jauna pieeja arī slimības rašanās cēloņiem. Šeit jūs neatradīsīt konkrētas receptes, bet slimības cēloņu izpratne pavisam noteikti palīdzēs izārstēties drīzāk.

Aleksandrs Svijašs ir Eiropā pazīstams psihologs, personības izaugsmes skolotājs, unikālās bezkonfliktu un sekmīgas dzīves metodikas radītājs, Pozitīvās psiholoģijas centra “Saprātīgais ceļš” prezidents, vairāku *bestselleru* autors.

**MĒNESS
KALENĀRS
IKDIENAS
DZĪVĒ**
*Ar pielikumu
2015. gadam*

Apgāds “Vieda” ir izdevis grāmatu “Mēness kalendārs ikdienas dzīvē. Ar pielikumu 2015. gadam”. Kā Mēness var kļūt par mūsu sabiedroto? Par to ir rakstīts šajā grāmatā.

Ja vēlamies būt veseli un laimīgi, ir jāgādā,

lai organisms atgūtu iespēju dzīvot saskaņā ar dabu. Kā to izdarīt? Ļoti vienkārši. Mēness ritmi mūsos, Zemes iemītniekos, rada Visuma ritmu atspulgu. Pieskaņojot savu dzīvi Mēness ritmiem, redzēsīt, kā jūsu dzīve pārvēršas, kļūst harmoniskāka, izprotamāka.

Milzīgajā Visumā, tāpat kā mūsu organismā, katram orgānam jeb Debess ķermenim ir sava daba un enerģētika. Tiek uzskatīts, ka Saulei piemīt jan enerģija, jo Saule ir kosmiskā, radošā uguns, dzīvības avots, tā aktīvi un sparīgi iedarbojas uz Zemi. Turpretī Mēness ir Debess ķermenis ar sievišķo ip enerģiju. Tas nav gaismas avots pats no sevis, bet gan par tādu kļūst, atstarodams Saules gaismu, padarot to maigāku, mazāk dedzinošu, ļaujot Zemei atpūsties no aktīvā Saules spiediena. Mēness daba ir pasīva, nevis aktīva. Mēness rūpējas par auglību, ietekmē mūsu emocijas, un tam ir līdzīgs uzdevums kā sievietei: pielāgot mūsu pasauli dzīvei. Un mūsu senči to zināja.

**“Mēness kalendārs ikdienas dzīvē.
Ar pielikumu 2015. gadam”**

**būs arī jauka dāvana Ziemassvētkos.
Pieprasiet grāmatnīcās visā Latvijā!**

Vitālijs Giberts
“NĀKOTNES
MODELĒŠANA”

Grāmatas autors **Vitālijs Giberts** ir “Ekstrasensu cīņas” vienpadsmitās sezonas uzvarētājs, ezoteriķis, prasmīgs dziednieks, kurš apguvis arī hipnozi. Viņš uzsver, ka cilvēks pats var tikt galā ar jebkuru problēmu, galvenais ir parādīt viņam pareizo virzienu un pateikt, kā uzsākams ceļš uz iecerētā

mērķa sasniegšanu. Jo tieši šis starts ir visas cilvēces galvenā problēma.

Gadiem ritot, mēs bieži vien aizmirstam vienkāršos dzīves noteikumus, mēs pārņemam pieaugušo maldus līdz ar neticību saviem spēkiem, līdz ar bailēm un neīstām vērtībām... ciešam – kā jau pieaugušajiem pieklājas.

Nevajag apmeklēt speciālus kursus vai doties uz tālām zemēm, lai iegūtu zināšanas, kas jau no dzimšanas ir katrā no mums. Gluži vienkārši atklājiet tās sevī – iemācieties uzticēties dievišķajai providencei, dzīvot bez pieķeršanās un bailēm, apzināti izraudzīties sev vēlamo pieredzi. Tā ir īstā atslēga uz laimīgām attiecībām un veselību. Un tieši par to ir pastāstīts šajā grāmatā, kura īsā laika periodā ir piedzīvojusi daudzas atkārtotas tirāžas, tādējādi pierādot savu nepieciešamību.

Grāmata “Nākotnes modelēšana” ir uzrakstīta absolūtā mīlestībā pret jums, lasītāji, lai jūs spētu pieņemt laimi, ko sniedz pašreizējais dzīves mirklis, un saskatītu tajā savu viskvēlāko vēlmju īstenošanās sākumu. SĀKUMU!

“Es patiešām ticu, ka nākotnes nav, tā ir mainīga. Es ticu, ka ir kāda enerģija, no kuras mēs ar domu palīdzību radām savas nākotnes tēlu, bet pēc tam tas gluži vienkārši iemiesojas. Tādēļ cilvēki, kuri ir gatavi būt atbildīgi par to, kas ar viņiem notiek, spēj savu nākotni iemiesot apzināti. Aizver acis un radi jaunu pasauli, kurā ir vēlamais. Bet pēc tam ieej šajā pasaulē. Lieliski? Lieliski.”

Vitālijs Giberts